בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"זֶה-הַיּוֹם עָשָׂה ה' נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ." [תהלים קי"ח 24]

היום 22 יום, שהם שלשה שבועות ויום אחד לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

= שלום חֲבֵר =

לבטים לא מעטים ליוו אותי לקראת יום חג העצמאות שבשעות הללו יוצא. מאד קשורים אנו ליום, לארץ, לתקופה הנסית שבה אנחנו זוכים לחיות. אך, אולי יותר מהכל, אנחנו מרגישים קשורים במיוחד ל**עם ישראל**, לעם הנצח. ובמלוא האמונה והבטחון שדברי הנביאים אכן מתממשים לטובה וימשיכו להתממש לטובה – הן לכלל ישראל הן לעולם כולו – עם זאת, אנחנו גם כואבים את הכאבים של חבלי משיח. אילו הייסורים היו באים רק מבחוץ, היתה זו חצי נחמה. מכות, אף הקשות ביותר, למדנו במשך הדורות לשרוד אותן.
לא. מה שכואב לנו הוא המכה הפנימית. חוסר הבטחון וחוסר האמונה שלכאורה הם חלקם של רבים מבני עמנו, ובתוך עמנו אנחנו יושבים... וכל הבכי על ליקויי ההסברה של מדינת ישראל מובן, אינו מפתיע. כאשר אנחנו צופים את "אי-האיזון" בין מה שאנחנו באמת, ומה שלכאורה אנחנו רוצים מעצמנו וממדינתנו, לבין איך הדברים מתקבלים, או ליתר דיוק **אינם** מתקבלים – על דעת הקהל העולמי, התסכול הוא מובן והוא רב.
העם היושב בארץ חוגג 63 שנים של חיים עצמאיים. ואין להמעיט את הנס הזה. למשך מאות ואף אלפי שנים, לא רק שלא היינו מורשים להגן על עצמנו, אלא שרוב המאמץ שלנו היה לשרוד, רק להשאר בחיים. ליצור? לבנות את עצמנו? ההסתכלות היתה רוב רובה כלפי חוץ. גם כאשר מחשיבים את חיי הקהילה העשירים לפעמים במרכזים שונים – ומשתנים עם רוח הזמן – בתפוצות, עדיין אין מדובר על בניית עם. הדבר הזה אפשרי אך ורק במולדת, בארץ המובטחת, בארץ הקודש.
ובמאה פלוס השנים האחרונות, במספרים הולכים וגדלים, הבנים זכו לשוב לגבולם. לא למקלט, לא למקום מחסה, למקום היחיד שבו נוכל לנטוע שוב את שורשינו ולצמוח בתור העם המיוחד שזה אנחנו. "אין לי ארץ אחרת" אינו חלילה קללה. אדרבה! אילו היתה יותר מארץ אחת בשבילנו, היינו מתפזרים שוב, וזו היתה מעכבת את צמיחתנו. לא – אנחנו חייבים להיות רק בארץ אחת, כי אנחנו עם לא כמו כל גוי/עם אחר בעולם, והקרקע המתאימה לנו לצמוח בה היא רק בארץ ישראל.

הימים שבין פסח לשבועות, ימי **ספירת העומר**, ספוגים בימים מיוחדים וסגוליים, ביניהם גם **יום העצמאות**! [אגב, מתוך 6 הימים שאנחנו מציינים כימי מועד בתקופה זו, רק אחד מהם הוא מן התורה – **פסח שני**, שחל ב-י"ד באייר, והוא היום הלא מוכר מכל אלה...] אך, בתחילה, יש שני ימי זכרון – **יום הזכרון לשואה ולגבורה** ו**יום הזכרון לחללי מערכות ישראל**. בדרך-כלל, אנחנו רואים את הימים הללו כגורם לחיזוק הזהות היהודית. ע"י זכירת מה שעבר ועובר עלינו, אנחנו מעריכים יותר את משמעות המתנה היקרה שקבלנו לפני 63 שנה בהכרזת המדינה היהודית העצמאית לראשונה בזה הקרוב ל-1900 שנה.

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ל**יום טוב ונעים** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ולענ"ד אכן אמת ונכון הדבר, אלא שלעתים קרובות נראה שאנו נמצאים במעגל קסמים, שהוא למעשה מעין מבוי סתום. מלמדינו חז"ל כי "**בידוע שעשיו שונא ליעקב**", וכי **שנאה ירדה לעולם בהר סיני** (הגמרא [מסכת שבת פ"ט] מסבירה את מקור האנטישמיות בעזרת משחק מילים: התורה – המקור למערכת החוקים, הערכים והמוסר של היהודים – התקבלה בהר סיני. המילה "סיני" נהגית בצורה דומה למילה "שנאה", למרות שהן נכתבות בצורה שונה. "מדוע ניתנה התורה על הר סיני?", שואלת הגמרא. "כי מכאן ירדה שנאה לעולם!".) ואם כן, האם באמת האנטישמיות תמשיך לרדוף אותנו גם ש"הגענו הביתה" והקמנו מדינה עצמאית משלנו? כמו בימים ההם גם בזמן הזה, וחלילה העצמאות המדינית היא דבר הזוי חו"ח???

לא.

לא רק נבואות הדורות הראשונים באות לנחם אותנו, אלא אפילו התבוננות בתולדות ישראל מצביעה על תקופות שלום בארץ, כגון: "**וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה בִּימֵי גִדְעוֹן.**" [שופטים ח' 28] "**וַתִּכָּנַע מוֹאָב בַּיּוֹם הַהוּא תַּחַת יַד יִשְׂרָאֵל וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ שְׁמוֹנִים שָׁנָה.** " [שם ג' 30] בימי השופטים, ועוד בימי שלמה המלך – אותו ואותנו - לא שנאו הגויים. אזי, העם היהודי – לפחות אלה שגרים בארץ הקודש - יכול לצפות לא רק לשקט אלא גם לשגשוג אמיתי - הן במישור הגשמי והן ברוחני.
ואולי אין לראות את המצוקה של הרדיפות בעיניים שחורות בלבד. כל הרשימות שנפוצות בעולם לקראת יום העצמאות, מידי שנה בשנה, על הישגי היהודים גם בארץ גם מחוצה לה, מוכיחים כי אנחנו, לפחות, יודעים לנצל שעת מצוקה לשיאי יצירתיות! אולי מילת ההקדמה שברשימות כאלה צריכה להיות לא "**למרות** האנטישמיות", אלא "**בזכות**ה" עשינו כך וכך...

לפנינו מספר מאמרים – הבאים גם לרומם את רוחנו בצאת יום חגיגי זה אך גם מאירים לנו אור אחר על השאלה הזו...

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

1. למרות כל הסיבוכים והקשיים, ברוך ה' שיש לנו מדינה עצמאית, ואנו יכולים להתווכח על דרכה. כמה התקדמנו ממצבם של אבותינו בימי הגלות והשפלות. ועל כן נודה לה' בהלל וברכה על החסד הגדול שעשה עמנו בדורות האחרונים.
אמר לי אדם שזכה לעלות לארץ לפני כ-50 שנה במסגרת אחת מהתנועות החלוציות, שלא האמין שתוך זמן קצר יחסית יראה התפרקות ערכית שכזו, כאשר ראשי המדינה חשודים בפלילים, ושוכחים את מטרתם - **לבנות את העם בארצו**.
אבל הסכמנו שגם לא היה יכול לדמיין לפני 50 שנה עד כמה תתפתח המדינה במספר היהודים החיים בה, בכלכלה החזקה, בעוצמה החברתית, בבניין מוסדות החינוך והתורה, ובהתיישבות המתפתחת ביהודה ושומרון, שלמרות כל הקשיים ממשיכה לגדול מבחינה כמותית ואיכותית, בקצב כפול משאר כל האזורים שבמדינת ישראל.

רמזים נפלאים ליום העצמאות ושחרור ירושלים

אינני רגיל לעסוק בתורת הרמז, אולם לכבוד הופעת ספרו החדש של הרב שמואל יניב שליט"א **'התגלות'**, אביא מקצת מהרמזים המופלאים שהזכיר בנוגע ליום העצמאות.

שנת הקמת המדינה **תש"ח**, היא השנה ה-**5708** מבריאת העולם. ובפסוק ה-5708 מתחילת התורה נאמר: "**וֶהֱבִיאֲךָ ה' אֱלֹקֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יָרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירִשְׁתָּהּ וְהֵיטִבְךָ וְהִרְבְּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ.**" [דברים ל' 5]

"**כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב.**" [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ל**יום טוב ונעים** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ובפסוק ה-**5700**, כנגד השנה שבה התחילה השואה, נאמר: "וַיִּחַר-אַף ה' בָּאָרֶץ הַהִוא לְהָבִיא עָלֶיהָ אֶת-כָּל-הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בַּסֵּפֶר הַזֶּה." [שם כ"ט 26]
ובפסוק ה-**5727**, כנגד שנת מלחמת ששת הימים, נאמר: "וְעָשָׂה ה' לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחוֹן וּלְעוֹג מַלְכֵי הָאֱמֹרִי וּלְאַרְצָם...". [שם ל"א 4] ומלך ירדן ששלט בירושלים נקרא **'חוסין'** - אותיות **'סיחון'**.

הניסיון להקדים לעלות ארצה לפני הפורענות

סיפרו תלמידי **הגאון מוילנא** שעלו בשליחותו לארץ לפני יותר מ-200 שנה, שכמה וכמה פעמים ראוהו כשהוא מתהלך בחדרו בסערת נפש, וכולו דאגה מהפורענויות הנוראות שחזה ליהודים בחו"ל. וחזר ודיבר פעמים רבות עם תלמידיו, שרק על ידי קיבוץ הגלויות ובניין הארץ אפשר להינצל מהייסורים הנוראים של חבלי משיח.
וכיוצא בזה כתב אח"כ **הרב אלקלעי** בספרו '**שלום ירושלים**' [בפתיחה, ובפרק ד], שנכתב בשנת ת"ר [= 1840 למניינם]: "אם תיגאלו בשיבה לארץ בשנת ת"ר - **וייטב לכם**; ואם לא - אז בשנת ת"ש [=1940 למניינם] ב**תש**ישות, עם מלך אכזר שיתיש אתכם - תעלו גם תעלו".

רמזי הפסוקים בדניאל

בספר דניאל: "וָאֶשְׁמְעָה אֶחָד-קָדוֹשׁ מְדַבֵּר וַיֹּאמֶר אֶחָד קָדוֹשׁ לַפַּלְמוֹנִי הַמְדַבֵּר עַד-מָתַי הֶחָזוֹן הַתָּמִיד וְהַפֶּשַׁע שֹׁמֵם--תֵּת וְקֹדֶשׁ וְצָבָא מִרְמָס. וַיֹּאמֶר אֵלַי--עַד עֶרֶב בֹּקֶר אַלְפַּיִם וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַּק, קֹדֶשׁ." [דניאל ח, 13-14] והחזון הזה היה לקראת הקמת בית המקדש השני, שעמד על פי המסורת 420 שנה. ומאז ועד שנת תש"ח עברו 2300 שנה.
ובדניאל 12, 11-12: "וּמֵעֵת הוּסַר הַתָּמִיד וְלָתֶת שִׁקּוּץ שֹׁמֵם--יָמִים אֶלֶף מָאתַיִם וְתִשְׁעִים. אַשְׁרֵי הַמְחַכֶּה וְיַגִּיעַ לְיָמִים--אֶלֶף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה." הרי שני מספרים - **1290**, **1335**.
מעת שהתגבש האסלאם כדת במותו של מוחמד (632), ונוצרה האימפריה האסלאמית ששלטה במזרח התיכון **ועיכבה את חזרת ישראל לארצם**, עברו 1290 שנה עד שאומות העולם החליטו בחבר הלאומים (בתאריך של היום, **ו' באייר**[!] 1922) שהממשלה הבריטית תהיה אחראית לייסד בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל.
ו-1335 שנים אחר התגבשות האסלאם, ב**תשכ"ז** [=1967 למניינם], שחררה מדינת ישראל את ירושלים והר הבית.

מסורת מהגר"א

מסורת היתה מהגאון מוילנא, שישנם שני ימים בספירת העומר שהקליפה אינה שולטת בהם, והם מסוגלים לבניין הארץ ולהחשת הגאולה. יום ה-20 לעומר (ה' באייר - יום הקמת המדינה) ויום ה-42 לעומר (כ"ז באייר, יום תחילת שחרור ירושלים). ולכן בעת שעלו תלמידיו לארץ ליישב את ירושלים בשנת תקע"ב [= 1812 למניינם], כיוונו את יום ה-20 לעומר **להנחת היסוד להקמת 'בית מדרש אליהו'** על שם רבם. ואמרו אז תלמידי הגאון ברוח קודשם, כי על ידי הנחת היסוד לבית המדרש ביום זה נפתח חלון במחיצת הברזל שבין השמים לארץ, להחזרת החיבור של זכות אבות שהיה נפסק מאז חורבן בית המקדש.
וכן אח"כ כיוונו ממשיכיהם להניח ביום ה-20 לעומר את אבן הפינה ל**שני הבתים הראשונים לשכונה החדשה שנבנתה מחוץ לחומות - "נחלת שבעה"**, בשנת תרכ"ט [= 1869 למניינם].

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ל**יום טוב ונעים** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

וביארו שיום זה הוא "יסוד שבתפארת", שכולל את כל הספירות, ורומז להשפעת מידתו של יעקב אל יוסף, שבכוחו להתגבר על שרו של עשו לבנות את הארץ ....
ורבנו הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, היה מדגיש את יום **עלייתו של מרן הרב קוק** זצ"ל לארץ, שהיה בכ"ח **באייר** שנת תרס"ד, שמאותו יום החל להאיר בעולם אור תורת ארץ ישראל.

ששים ריבוא

מובא בשם הגאון מווילנא בספר '**קול התור**' (א, ט): "ענה רבנו, אם יהיה אפשר להעביר לארץ ישראל ששים ריבוא [= 600,000] בפעם אחת, צריכים לעשות זאת מיד, כי מספר זה של ששים ריבוא כוח גדול ושלם להכריע את השטן בשערי ירושלים". ואכן בעת הקמת המדינה היו בארץ קצת יותר מששים ריבוא יהודים, ובמלחמת ששת הימים היו ששים ריבוא גברים. [מקור.1]

---

2. שנאת הגוי ושנאת האחים

א. שאלה:

מדוע גוי שונא ליהודי שאינו שומר תורה ומצוות אשר כל מעשיו כמעשה גוי גמור?

תשובה:

רבותינו לימדונו ש"בידוע שעשיו שונא ליעקב", השנאה אינה מגיעה בגלל המעשים החיצוניים של היהודים כמו קיום מצוות ולימוד התורה. זו שנאה פנימית מהותית. הגויים שונאים אותנו בגלל עצם היותנו יהודים, ואפילו יהודי שרחוק מתורה ומצוות הינו עדיין יהודי, כמו הנאצים שחפרו חמש דורות אחורה לראות מי יהודי, והרגו את כולם ללא שום הבדל בקיום המצוות.] [מקור.2]

ב.

גם בדורו של אברהם אבינו אין אנו רואים גילוי אחווה מיוחדים. כאשר מתעוררת מריבה בין רועי אברהם אבינו לבין רועי לוט, אברהם אבינו אומר ללוט: "וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל לוֹט אַל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ וּבֵין רֹעַי וּבֵין רֹעֶיךָ כִּי אֲנָשִׁים אַחִים אֲנָחְנוּ" [בראשית י"ג 8]. ומה המסקנה והפתרון של אברהם אבינו כדי לשמר את האחווה? - "הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הִפָּרֶד נָא מֵעָלָי אִם הַשְּׂמאל וְאֵימְנָה וְאִם הַיָּמִין וְאַשְׂמְאִילָה" [שם פסוק ט].

אחרי פרשות כאובות אלו לאורך ספר בראשית על חוסר האחווה, פתאום רואה העם במצרים מחזה בלתי רגיל: "וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן..." - שני אחים יחד, כתף אל כתף, יד ביד, כאשר אהרן המבוגר מפנה את התהילה לאחיו הצעיר ממנו - למשה, ומוכן להיות הדובר של משה.

רואים אנו, כי ברגע ששני האחים, משה ואהרון, הופיעו בצורה מלוכדת והפגינו אחווה, אז עוד לפני שפצו את פיהם ואמרו במה מדובר כבר העם מבצע פעולה לא רגילה של "וַיַּאֲמֶן הָעָם"! העם מאמין שאחווה של שני אחים זה הינה דבר שמימי ודבר חזק, כי עוד לא היה כזה דבר ששני אחים יפעלו בכוחות משותפים ובשפה אחת, אז קודם כל "וַיַּאֲמֶן הָעָם" ורק אח"כ "וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת עָנְיָם וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ".

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ל**יום טוב** ונעים לכל בית ישראל!

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כדי להוסיף נופך על אהבתם הבלתי-מסויגת של משה ואהרון ראיתי לצטט כאן את דברי המדרש בענין זה, ודומה שהדברים מדברים בעד עצמם:

"לך לקראת משה המדברה, זש"ה "מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי..." [שיר השירים ח' 1], ישראל אומרין לפני הקב"ה מי יתנך כאח לי, **את מוצא כל האחים שונאים זה לזה.**
קין שונא להבל שנאמר, [בראשית ד'] "ויקם קין אל הבל אחיו" וגו',
ישמעאל שונא ליצחק שנאמר "ותרא שרה את בן הגר המצרית" וגו' [שם כ"א] ואין מצחק אלא שבקש להרגו...
עשו שונא ליעקב שנאמר ויאמר עשו בלבו וגו' [שם כ"ז]
השבטים שנאו ליוסף שנאמר וישנאו אותו [שם ל"ז]
ובאיזה אח אמרו ישראל להקב"ה? **כמשה ואהרן** שנאמר, "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" [תהלים קל"ג], **שהיו אוהבין ומחבבין זה את זה. שבשעה שנטל משה את המלכות ואהרן את הכהונה, לא שנאו זה את זה אלא היו שמחים זה בגדולת זה וזה בגדולת זה**, תדע לך שבשעה שאמר הקב"ה למשה שילך בשליחותו אצל פרעה וא"ל (משה להקב"ה) "שְׁלַח-נָא בְּיַד-תִּשְׁלָח.", את סבור שמא עכב משה שלא רצה לילך, אינו כן אלא כמכבד לאהרן. אמר משה, עד שלא עמדתי היה אהרן אחי מתנבא להם במצרים שמונים שנה... אמר משה כל השנים האלו היה אהרן אחי מתנבא ועכשיו אני נכנס בתחומו של אחי ויהיה מיצר. לכך, לא היה רוצה לילך. אמר ליה הקב"ה למשה, לא אכפת לאהרן בדבר זה. לא די שאינו מיצר אלא עוד שמח. תדע לך, שאמר ליה וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו! אינו אומר 'ושמח בפיו' או 'ושמח' בלבד, אלא 'ושמח בלבו'... הוי מי יתנך כאח לי - כמשה וכאהרן, אמצאך בחוץ אשקך, ויפגשהו בהר האלקים וישק לו".
[מדרש תנחומא, פרשת 'שמות', סימן כ"ז:]
[מקור.3]

---

3. מחנה ישראל

הוא המבנה הארגוני, למיקום חניית השבטים ולמהלך הליכתם במדבר סיני, שקבע משה מפי הגבורה לבני ישראל בדרכם לארץ ישראל. **מחנה ישראל** במובן המקובל הוא המחנה של כל שבטי ישראל להוציא את משכן העדות ואת מקום מגוריהם של הכוהנים והלויים. ההנחיות המפורטות לחניה ולנסיעה ניתנו לעם ישראל והם מתוארות בפרשת **'במדבר'** בספר **במדבר** בתורה. הארגון נועד בראש וראשונה להסדר החנייה. אך גם לקביעת מתכונת הנסיעה, מי מתחיל בנסיעה, מי בא אחריו וסדר השבטים למחנות במהלך 40 השנה במדבר. מחנה ישראל במובן המצומצם, להבדיל ממחנה כהונה וממחנה לוויה, מהווה תחום שבו הטמאים רשאים לשהות בחלק מתקופת הסגרם. המקרא מציין כי בני ישראל נהגו בדיוק שהקב"ה ציוה אותם בדבריו אל משה.

מבנה החנייה

כמקובל במדבר, בית האב חונה לשבטו. מכאן מתחיל הארגון המיוחד: לכל שבט נקבע דגל והוא נכלל במחנה, כאשר כל מחנה כולל 3 שבטים. השבט המוביל, היה השבט אשר על שמו המחנה נקרא המחנה. כך נבחרו 4 שבטים לראשי המחנות, השבטים: **יהודה**, **ראובן**, **אפרים** ו**דן**, כל שבט ואופיו אשר מכתיר אותו לתפקידו. ... בטרם נקבע הארגון, בוצע מפקד בקרב בני ישראל וכך היה ניתן לקבוע כמה

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"פקודים", זכרים מבין 20 שנה ומעלה - בלשון ימינו יוצאי צבא - יש בכל שבט, בכל המחנה ובכל המחנות יחד.

וכך מתוארת החנייה של "מחנה ישראל" בפרשת 'במדבר': "וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל-מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל-דִּגְלוֹ לְצִבְאֹתָם." [מקור.][4]

"כל ישראל ערבין זה לַזה?"

הכח הפנימי של עם ישראל נובע גם מעצם ישיבתו על אדמת הקודש, אך אולי יותר חשוב – החיבור הפנימי של העם. ארבעת השבטים המשמשים ראשי המחנות: **יהודה**, **ראובן**, **אפרים** ו**דן** מגלים לנו סוד. כאשר נמנה אותם החל מהצד המערבי של בני ישראל במחנה שבמדבר, הוא עם שבט אפרים בראשו, נקבל את הסדר הבא:

אפרים

דן

יהודה

ראובן

שבראשי התיבות שלהם מתקבלת המילה, **אדיר**!

הסדר המופתי, הארגון הפנימי, ומעל הכל התחושה של מעורבות הדדית – אלה מבטיחים את החוסן של העם, והם מהווים את הבסיס לכל צמיחה של העם בארצו.

נראה אם כן כי לא נצליח ל"שכנע" את הגוי לאהוב אותנו, ומבחינה זו נשארת לנו החובה להגן על עצמנו ללא רפיון ידיים. המלחמה הזו תימשך, עד שיבוא הגואל.

מה שכן נוכל וחייבים לשנות הוא היחס הפנימי – אם אנחנו באמת מחפשים דרך להיות "אור" שהגוים יצאו לחכות אותנו ואת דרכנו, היא ע"י חיבור בין הדעות השונות והכוחות השונים שמהם העם הסגולה שלנו מורכב, ומהם העם **בנוי**, תרתי-משמע.

ודוגמא למופת יש לנו – במשה ואהרן, "הִנֵּה מַה-טּוֹב וּמַה-נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם-יָחַד."

ואולי נוכל ללמוד משהו מהגויים. בשעה שהספיד נשיא ארה"ב דאז, קלינטון, את ראש ממשלת ישראל מר יצחק רבין, הוא סיים את דבריו עם 2 מלים (שהפכו להיות) מפורסמות:

שלום חָבֵר.

ואילו נשנה אף במעט את הכתיב הזה, נקבל הנחיה טובה ומעודדת לעם ישראל כולו:

שלום? – חַבֵּר!

לשם השגת שלום אמיתי לעם ישראל, עלינו להתחבר זה לזה ולחפש דרכים להרגיש ולהמחיש את המעורבות הפנימית שאכן יש בנו איש עם רעהו, ואשה עם רעותה.

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', אור ל-ז' באייר תשע"א (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"כל ישראל ערבין זה לַזה, וגם זה בַּזה!"

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל